

Rom 16, 20

20: Og fredens Gud skal snart knuse Satan under deres føtter. Vår Herre Jesu Kristi nåde være med dere! Amen.

Og fredens Gud skal snart knuse Satan under deres føtter. Den kjennsgjerning at vi ikke kan stå imot og overvinne forførelser, men at Gud selv må gjøre det, ligger til grunn for at Paulus brått kommer med denne tilføyelsen til sine formaninger. Og når han her bruker betegnelsen "fredens Gud", så har det helt sikkert sammenheng med de brytninger og splittelser i menighetene som han har talt om her (v. 17). Vi finner akkurat tilsvarende sammenheng i 2Kor 13: 11 der han først formaner: "Ha det samme sinn, lev i fred med hverandre!", og så straks tilføyer: "Og kjærlighetens og fredens Gud skal være med dere!" Men så ser vi Paulus i dette forholdet begynner å tale om vår arvefiende, Satan, og sier at Gud skal knuse Satan under våre føtter. Dermed lar han det være klart at det egentlig er denne sjelenes fiende som driver sitt spill gjennom tvister og splittelsene som oppstår mellom de kristne.

Når altså noen begynner å lære noe blant de kristne som strir mot "den lære som dere har tatt imot", og det så oppstår splittelser og frafall fra læren, så er ikke dette bare små mellommenneskelige uoverensstemmelser, slik vi ofte tror. Det er tvert imot et listig angrep av den onde selv; Satan. Tenk bare etter hva følgene virkelig blir etter frafall fra den rene lære. Vi mister jo vårt eneste faste holdepunkt. Det skapes usikkerhet omkring sannheten. Samfunnet med nådesøksen splittes opp i uenighet, hat, onde mistanker osv. Mens all verdens selvsikkerhet tvert imot styrkes. Da skjønner du at Satan har vært der og sådd ut sin gift. For Satan er ikke noe tomt bilde i tankene. Nei, det som ligger igjen etter ham vitner om hans vesen: "slangen som forførte Eva med sin list" (2Kor 11: 3). "Han som kalles djevelen (den som bakvasker) eller Satan (motstander)" (Åp 12: 9), "denne tidsalders gud" (2Kor 4: 4), en "morder" og en "løgner" (Joh 8: 44), som snart "går omkring som en brølende løve" (1Pet 5: 8), snart "omskaper seg til en lysets engel" (2Kor 11: 14).

Denne fienden vet meget godt hva han oppnår bare han kan skape et visst avvik fra læren. Som vi tidligere har vist, er hans nidkjærhet på dette område så enormt og pågående at det ikke vil finnes kristne noe sted som vil kunne beholde samdrektighet og enhet i det gamle og gode Ordet, hvis ikke Herren gjør et under med sin beskyttende nåde og makt. Går vi rundt og er selvsikre, vil alltid splittelse og frafall fra læren komme. Men hvis vi lyder apostelens formaning (v. 17) og går med gudsfrykt og bønn til Herren, så vil han også gjøre det Paulus lover oss her: "Fredens Gud skal snart knuse Satan under deres føtter".

Ordet "snart" går på det trøstens forhold at alle disse nye lærene Satan bruker for å uroe menigheten, snart skal forsvinne. De har bare en kort tid på seg. Mens derimot den gamle sannheten

som er blitt angrepet, står fast fra slekt til slekt, fra den ene tidsepoken til den neste. I 2Tim 3: 9 sier Paulus om forførrere at "de skal ikke komme videre, for dårskapen deres skal bli åpenbar for alle". For våre utålmodige hjerter kan vel dette synes å drøye vel lenge. Men for den langmodige Gud er det bare en kort tid (konf. Luk 18: 7-8). Han sier: "Se, jeg kommer snart!". Satan vet også i stor vrede "at han har en kort tid" (Åp 12: 12).

Men legg merke til hvor lærerikt apostelen taler her! Han sier det er Gud som skal knuse Satan - men samtidig at det skal skje "under våre føtter". Med ordvalget: å "knuse Satan under føttene" minner Paulus oss om det første løftet; at "kvinnens ætt skal knuse slangens hode" (sv: kvinnans säd skall söndertrampa ormens hovud). Og dette løftet ble fullkomment oppfylt da Kristus med sin død "tok makten fra ham som hadde dødens makt - det er djevelen" (Heb 2: 14). Men det som så gjenstår, er at Herren også, når det gjelder den makt Satan har til å friste og forføre, vil hjelpe oss og bryte ned hans gjerninger i våre åndelige kamper. Det er dette Paulus taler om her. Og da sier han altså at de føtter Satan nå skal knuses under, er våre føtter. Men likevel at det er Gud som knuser ham, "fredens Gud", ja, fredsfyrsten, den eneste som er Satan overmektig.

Her lærer vi hva som foregår i de åndelige kampene: Det er Kristus som utkjemper kampen - men i og gjennom oss! Kristus gjør det med sin Ånd og sitt ord som tas imot i våre hjerter. Og likevel slik at all kraft er i Herren og av Herren alene. Lar vi bare den tanken slippe til at med vår forstand og omtenkksomhet skal vi nok greie det, - så blir det Satan som knuser oss. For da kan ikke Kristus få gitt oss sin kraft (2Kor 12: 9). Men jo dypere vår erkjennelse er av at vi ikke er i stand til noe som helst overfor denne veldige fienden, jo mer vi setter vårt håp utelukkende til Kristus, desto snarere kan han knuse Satan under våre føtter. Da tilintetgjør han Satans verk blant oss, så vi kan gå ut av striden med seier og fryd, og prise Gud for det underet han har gjort. Det er slik det foregår i hver eneste åndelig strid - slik også i den disse versene taler om. Måtte så Herren Kristus være vårt eneste håp og hjelp! Det samme ønsket slutter også Paulus med:

Vår Herre Jesu Kristi nåde være med dere! Amen. Dette er den hilsen og ønske Paulus ofte avslutter med, som en oppsummering av alt vi behøver til liv og frelse. Vi har jo alt i "vår Herre Jesu Kristi nåde". Hvis vi har den med oss, så er alt vel. Da går det rett og godt for oss i alle mulige kamper og farer. Måtte da vår Herre Jesu Kristi nåde også virkelig være med oss alle, nå og for alltid!

"Vår Herre Jesu Kristi nåde". I disse korte ordene ligger både kilden til og summen av alt godt som vi både her i livet og i all evighet mottar fra Gud. I Kristi nåde ligger alle Guds rikes største skatter og velsignelser: Først og fremst Kristi personlige miskunnhet og kjærlighet. Dernest alle velgjerningene han som vår frelser, forsoner, som den som helliggjør og som vår hyrde, lar komme over oss. Der vår Herre Jesu Kristi nåde er, der er himmeriket. Der er syndenes forlatelse og Faderens fullkomne vennskap. Der er Den Hellige Ånd med hele sitt verk i sjelen. Ja, der er evig liv og salighet.

Med denne avslutningen uttrykker Paulus sitt hjertes innerste ønske for denne Guds menighet. Han ønsker dem alt dette gode som hans eget hjerte var fullt av, og derfor strømmet ord som dekker alt dette, ut av seg selv. Han vil ikke at en eneste blant dem skal mangle Kristi nåde. Han ønsker Herren Kristi nåde skal være med både de svake og de sterkere, med de yngste barna og med fedrene, med de mest trofaste og med de som ofte feilet. For alle trengte de vår Herre Jesu Kristi nåde.